



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΒ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1172²

Τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου (Ἰω. 10,1-9)
Τετάρτη 21 Μαΐου 2014 (2005)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ θύρα

«Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι’ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει» (Ἰω. 10,9)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πα-
νήγυρις μεγάλη. Ἐορτάζουν δύο θρη-
σκευτικὲς φυσιογνωμίες, δύο ἅγιοι, ποὺ ἡ
γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἀνέβασε πολὺ
ψηλά, στὸ ἐπίπεδο τῶν **ἰσαποστόλων**. Σήμε-
ρα εἶνε ἡ μνήμη τῶν δύο ἁγίων θεοστέπτων
βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ
τῆς σεβασμίας μητρός του Ἑλένης.

Σήμερα, κοντὰ στοὺς ἁγίους, ἑορτάζουν
καὶ ὅσοι καὶ ὅσες φέρουν τὰ ὠραῖα ὀνόματά
τους. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄπλοϊ ἄνθρωποι
τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ ἀξιωματοῦχοι καὶ κυβερ-
νῆται καὶ πρίγκιπες καὶ βασιλεῖς ἑορτάζουν
σήμερα. Δὲν εἶπα τίποτε. Σήμερα ἑορτάζει
ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ἑορτάζουν γε-
νεὲς γενεῶν. Λίγα ὀνόματα στὴν ἱστορία τοῦ
πολυπαθοῦς καὶ μαρτυρικοῦ ἔθνους μας ἡ-
λεκτρίζουν τόσο ὅσο **τὸ ὄνομα Κωνσταντῖ-
νος**. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔφερε ὁ σημερινὸς ἅγι-
ος, ὁ **Κωνσταντῖνος Α΄ ὁ Μέγας** (†337), ὁ ἔν-
δοξος καὶ ἡρωικὸς ἰδρυτὴς τῆς Βυζαντινῆς
αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος μαρ-
τυρικὸς αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὁ **Κων-
σταντῖνος ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος** (1405-1453). Ἔ-
τσι τὸ ὄνομα **Κωνσταντῖνος** ἔγινε σύμβολο,
συνδέθηκε μὲ τὶς παραδόσεις καὶ τοὺς θρύ-
λους τοῦ γένους μας, καὶ ἰδίως μὲ τὸ ὄραμα
τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων, τῆς Κωνσταντι-
νουπόλεως. Γι’ αὐτὸ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ εἶνε
θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ.

Δὲν θὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον τῶν σημερι-
νῶν ἁγίων. Ἄντὶ ν’ ἀνοίξω τὸ συναξάριο, τὴν
ἱστορία, καὶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὸν βίον τους, θὰ
μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ρίξουμε **ἓνα βλέμμα στὸ
σημερινὸ εὐαγγέλιο** καὶ μάλιστα στὸ τελευ-
ταῖο ῥητό. Τὸ τελευταῖο ῥητό τοῦ σημερινοῦ
εὐαγγελίου λέει· «Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι’ ἐμοῦ
ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται

καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει» (Ἰω. 10,9). Τί
σημαίνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ;

* * *

Γιὰ πρόβατα καὶ βοσκούς μιλάει τὸ εὐαγ-
γέλιο. Μᾶς λέει ὁ Κύριος παραβολικῶς, ὅτι ὅ-
πως τὰ ἄλογα πρόβατα ἀναπαύονται καὶ ἀ-
σφαλίζονται μέσα στὸ μαντρί, ἔτσι ὑπάρχει
καὶ μία ἄλλη **μάνδρα**, πνευματικὴ. Εἶνε ἡ **Ἐκ-
κλησία** του, στὴν ὁποία **ἀναπαύονται καὶ ἀ-
σφαλίζονται** τὰ λογικὰ πρόβατα, οἱ ἄνθρωποι,
ἐφ’ ὅσον βεβαίως τὸ θέλουν. Ὅποιος δὲν θέ-
λει, εἶνε ἐλεύθερος νὰ μείνῃ ἔξω ἀπὸ τὴ μάν-
δρα. Τὰ λόγια αὐτὰ σημαίνουν, ὅτι ὁ κόσμος
χωρίζεται σὲ δύο παρατάξεις· στὴ μία εἶνε οἱ
ἐκτὸς τῆς μάνδρας, στὴν ἄλλη οἱ ἐντὸς τῆς
μάνδρας· οἱ μὲν βρίσκονται κοντὰ στὸ Χρι-
στό, οἱ ἄλλοι εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό.

Πῶς ζοῦν, ἀγαπητοί μου, **οἱ ἐκτὸς τῆς μάν-
δρας**, αὐτοὶ ποὺ μένουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Χρι-
στό; Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μένει ἔξω ἀπὸ τὴ μάν-
δρα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει ἀσφάλεια καὶ ἀνά-
παυσι. Καὶ πῶς νὰ ἔχη; Σᾶς ἐρωτῶ· μπορεῖ τὸ
πρόβατο τὴ νύχτα νὰ εἶνε ἀσφαλισμένο καὶ
ἀναπαυμένο ἔξω ἀπὸ τὸ μαντρί του; μπορεῖ
τὸ πουλὶ νὰ ζήσει καὶ νὰ πετάξῃ χωρὶς ἀτμο-
σφαιρικὸ ἀέρα; μπορεῖ τὸ λουλούδι ν’ ἀντέξῃ
ἔξω ἀπ’ τὴ γλάστρα; μπορεῖ τὸ ψάρι νὰ ζήσει
ἔξω ἀπ’ τὴ θάλασσα; Ὅσο μπορεῖ τὸ ψάρι νὰ
ζήσει ἔξω ἀπ’ τὴ θάλασσα καὶ τὸ λουλούδι ν’
ἀνθήσῃ ἔξω ἀπ’ τὸ περιβόλι καὶ τὸ πουλὶ νὰ
πετάξῃ χωρὶς ἀέρα καὶ τὸ πρόβατο νὰ ζήσει
ἔξω ἀπ’ τὸ μαντρί, ἄλλο τόσο μπορεῖ καὶ ὁ ἄν-
θρωπος νὰ ζήσει ἔξω ἀπ’ τὸ μαντρί τοῦ Χρι-
στοῦ. Ὅ,τι εἶνε γιὰ τὸ σῶμα οἱ πνεύμονες καὶ
ἡ καρδιά –κι ἀκόμη παραπάνω–, αὐτὸ γιὰ τὸν
ἄνθρωπο εἶνε ὁ Χριστός. Δὲν μπορεῖς νὰ ζή-
σης χωρὶς Χριστό.

Λόγια εἶνε αὐτά; Ἀπόδειξεις οἱ σύγχρονοι

ἄνθρωποι. Τί πέτυχαν μὲ τὰ γράμματα τὶς ἐπιστήμες καὶ τὶς θεωρίες τους ἢ μὲ τὰ πλούτη τοὺς θησαυροὺς καὶ τὸν τεχνικὸ πολιτισμὸ τους; Ἔνα μεγάλο κενό! Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀνεξαρτήτως ἰδεολογικῆς τοποθετήσεως, ἀπὸ βορρᾶ μέχρι νότου καὶ ἀπὸ δυσμῶν μέχρι ἀνατολῶν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι φέρουν ἐπάνω τους τὴν **ἀγωνία** καὶ τὸ **ἄγχος**. Ἡ σημερινὴ γενεὰ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη μποροῦσε νὰ ζήσει εὐτυχισμένη· καὶ ὅμως ζῆ στιγμὲς δραματικῆς. Γιατί; Διότι ἔφυγε ὁ «ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας», ἔφυγε τὸ «ἄρωμα», ἔφυγε τὸ «ἔδαφος», ἔφυγε ἡ «ζωή». Δὲν βρίσκει ἀνάπαυσι ὁ ἄνθρωπος, ἀγωνιᾷ, σπαρταρᾷ. Πάρτε τὸ ψάρι, βγάλτε το ἀπ' τὴ θάλασσα, βάλτε το πάνω σὲ μιὰ ἀμμουδιά – ἄς εἶνε καὶ χρυσοῦ –, αὐτὸ σπαρταράει. Ἄν εἶχε γλῶσσα, θὰ σοῦ ἔλεγε: Δός μου τὸ νερό, νὰ πέσω μέσ' στὴ θάλασσα, ν' ἀναπνεύσω, νὰ ζήσω. Ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ποῦ ζητάει σήμερα ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀνάπαυσι καὶ τὴν ἀσφάλεια; Χτυπάει πολλὰς πόρτες. Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία, ἀπὸ τὶς καλύβες τῶν φτωχῶν μέχρι τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων. Ὅλοι ζητοῦν ἀνάπαυσι καὶ ἀσφάλεια στὰ χρήματα, στὶς ἀνέσεις, στὶς ἀπολαύσεις, στὶς γυναῖκες, στὶς διασκεδάσεις, στὰ σπὸρ καὶ τὸν ἀθλητισμὸ, στὶς ἐκδρομὲς καὶ τὸν τουρισμὸ, στὴ γνῶσι καὶ τὴν πολιτικὴ, σὲ ἐγκόσμια δηλαδὴ στηρίγματα. Ἡ πεῖρα τῆς ζωῆς λέει, ὅτι σὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν βρίσκουν ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν. Διότι **χτυποῦν λάθος πόρτα!** Ποιὰ εἶνε ἡ ἀσφάλεια τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου; Καμμία ἀσφάλεια. Ταραχὴ καὶ ἀνασφάλεια χαρακτηρίζει τὴ ζωὴ. Τὸ πρόβατο δὲν εἶνε ἀσφαλισμένο τὴ νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ μαντρί, κι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀνασφαλῆς καὶ ἀνήσυχος ἔξω ἀπὸ τὴ Μάνδρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγία αὐτὴ Ἐκκλησία. Ἔξω ἀπ' τὸ μαντρί τὸ πρόβατο τὸ τρώει ὁ λύκος· καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀγία Ὁρθοδοξία μας ὁ ἄνθρωπος θὰ πέσει θῦμα ληστῶν, ἀπατεῶνων καὶ ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ ζητοῦν νὰ τὸν παρασύρουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὶς χαράδρες τῆς ἀπωλείας καὶ καταστροφῆς. Τὸ τέλος τοῦ κόσμου εἶνε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ σοφὸς Σολομῶν: *«Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης»* (Ἐκκλ. 1,2).

* * *

Μὴ χτυπάτε, λοιπόν, ἄλλες πόρτες· αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ. **«Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα»**, **φωνάζει ὁ Χριστός**. Μέσα στὴν ταλαιπωρία τοῦ κόσμου τούτου ἀκούγεται ἡ γλυκεῖα φωνὴ του· *«Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα»*, ἡ μόνη θύρα. *«Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ,*

σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει» (ἔ.ἀ.). Ὡς λόγια ἀνεκτίμητα, ὡς λόγια ποὺ δὲν ὑπάρχει ζυγαριὰ νὰ τὰ ζυγίσῃ! Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν βάθος καὶ πλάτος καὶ ὕψος ἐννοιῶν. Οἱ ἄλλες θύρες εἶνε ἀπατηλὲς παγίδες· ἡ θύρα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀσφαλὲς καταφύγιο, εἶνε γαλήνιο λιμάνι. Στὶς ἄλλες θύρες οἱ ἄνθρωποι τὸ μόνο ποὺ βρίσκουν εἶνε πικρὰ *«κεράτια»* σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔτρωγε ὁ ἄσωτος προσπαθώντας νὰ κορέσῃ τὴν πείνα του (Λουκ. 15,16)· στὴν θύρα τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρωπος βρίσκει τὸ καθαρὸ φαγητὸ καὶ τὸ σωτήριο φάρμακο, βρίσκει τὸ ἄδολο γάλα ἀλλὰ καὶ τὴν στερεὰ τροφή, τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς τὸν ἐπιούσιον, βρίσκει τὸν μόσχο τὸν σιτευτὸ.

«Ἐγὼ εἶμι ἡ θύρα». Ἐάν, ἀδελφοί μου, μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστὸ ὑπάρχει ἡ ἀγωνία, τὸ ἄγχος, ἡ πικρία καὶ ὁ θάνατος, κοντὰ στὸ Χριστὸ ὑπάρχει ἡ βεβαιότης, ἡ σιγουριά, ἡ ἀφοβία, ἡ εἰρήνη, ἡ ἡρεμία, ἡ ἀγαλλίασις ἡ πνευματικὴ, ὑπάρχει τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ. Λόγια εἶνε αὐτά; Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς τὸ περιγράψω; Θὰ ἤθελα νὰ ἔχω τὴ θεολογία τοῦ Χρυσοστόμου, τὴν ποιήσι τοῦ Δάντη, τὰ χαρίσματα τῶν ῥητόρων, τὴ χάρι τῶν ζωγράφων, γιὰ νὰ παραστήσω μπροστά σας τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι ποὺ βρίσκουν ὅσοι περνοῦν τὴν θύρα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰσέρχονται στὸ βασίλειό του. Μὲ ἓνα λόγο· βρίσκουν αὐτὸ ποὺ ζητοῦν καὶ διψοῦν οἱ καρδιὲς ὄλων μας, μικρῶν καὶ μεγάλων, βρίσκουν τὴ **σωτηρία**. Ὅποιος περνᾷ αὐτὴ τὴ θύρα καὶ γίνεται πρόβατο τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ, φθάνει στὸν οὐράνιο Πατέρα. Ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο· δέχθηκε τὴν κλῆσι καὶ πέρασε τὴν θύρα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου, τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα, ὁ πνευματικὸς ἄξων γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο στρέφονται οἱ αἰῶνες. Ὅνόματα ἄλλων, ποὺ θεωροῦνται μεγάλοι, σβήνουν καὶ λησμονοῦνται· τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ θὰ ζῆ καὶ θὰ βασιλεύῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων *«καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος»* (Λουκ. 1,33).

Ἀδελφοί μου, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μεταδώσω αὐτὸ ποὺ πιστεύω, αὐτὸ ποὺ γνωρίζω· ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἄλλο ὄνομα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ, παρὰ μόνο **τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου *«πᾶν γόνην κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός»* (Φιλ. 2,10-11)· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος